

Svend Thorhauges prædiken palmesøndag

Taler

Svend Thorhauge
Sognepræst

Dato

29. marts 2026

Sted

Tornby Kirke, Hirtshals

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 14, vers 3-9

Salmer

380-57/192-476-217

- 1 I dag er det palmesøndag. En af de dage, hvor vi allerede ved, hvad der skal ske, når vi hører, hvilken søndag det er.

Vi kan levende forestille, hvordan Jesus ved middagstid er reddet ind i et
5 bagende varmt Jerusalem, mens folk har løbet hujene omkring ham i en dunst af sved og husdyr. Selv har han siddet sagtmodig på sit æsel, sådan som konger gjorde i fredstid. Fordi han kom med fred. Sådan som Gud altid kommer med fred. Men han har vidst, at freden var kort.

- 10 Endnu ser vi for os, hvordan folk har kastet deres jakker i støvet foran ham og viftet med palmegrene og råbt: Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn. Og Hosianna har de råbt. Vær hilset! For nu så de, kongen var på vej, og nu, nu ville alting blive som i gamle dage eller i hvert fald som man havde hørt dem sige i gamle dage, at alting skulle være.

15

Og selvom vi ser det for os, ved vi også, at han om bare få dage skal se de samme mennesker og høre dem råbe: Korsfæst ham! Korsfæst ham!

Vi har set det før, og vi kommer til at se det igen.

20

For vi elsker, når nogen er på vej frem og på vej op. Hver gang ligner de muligheden for den forandring, som vi går og drømmer om. Den slags forandring, hvor alt omkring os ændres, så vi selv kan forsætte med at sige, være og gøre, lige som vi plejer.

25

Derfor sætter vi vores lid til dem, der træder frem, og håber, og forventer, og forlanger af dem, at netop de vil forløse alt det, som vi hver især har brug for at få forløst.

30

***

Men både skuffelser og overraskelser står i kø. Fordi der er en afgrund mellem forventninger og virkelighed. Især når det gælder vores forventninger til os selv. Forventninger, som kan være både for høje, og for lave, og i hvert fald altid ofte ude af trit.

35

Men også mellem venner. Mellem kolleger. I familier. Og i demokratier, hvor forventningerne løftes højere og højere op frem mod valgdagen. Hver gang.

40

Og når så vores forventninger ikke bliver indfriet, så mister vi tilliden til dem med løfterne, og afsværges det demokrati, vi satte forventningerne til, i stedet for at overveje, om vi forventede det umulige eller skulle forvente noget helt andet.

45

***

De blev også skuffede over Jesus dengang. De havde forventet en anden konge, da de stod der med deres palmeblade. De havde forventet sådan en med stjerner på skuldrene og striber på ærmerne. Sådan en i pomp og pragt. der buldrer frem med vold og magt. For det var de vant med. Dengang.

50

Sådan en konge kunne Jesus have været, hvis han ville. Men han ville ikke.

55

Han kom ikke for at leve op til deres forventninger, men for at give os alle nye forventninger til hinanden. Han kom for at vise, hvad vi bør forvente af en konge – og han talte til kongen i os alle.

60

For vi er alle konger og dronninger for hinanden i den forstand, at vi altid har noget af det andet menneskes liv i vores hænder, når vi har med hinanden at gøre.

Jesus kom til verden og til Jerusalem for at vise og fortælle os, at fordi vi har fået, ja fordi vi har fået skænket andres liv i vores hænder, så må vi i alt være til for

dem. Sådan som han var til for os. Og satte sit liv til for os.

***

- 70 I dagens evangelium hører vi om en kvinde, som kommer hen til Simon den spedalskes hus, hvor Jesus sidder med sine disciple. Hun har en alabastkrukke med, fyldt med kostbar olie som hun hælder ud over Jesus, så der breder sig en velduft i hele rummet.
- 75 Hun har måske stået og hørt folkemængden råbe hosianna og hun har før set, hvordan stemningen kan ændre sig på få øjeblikke. Og samtidig har hun kunnet mærke, hvem det var, der var på besøg. Hun er på samme gang ramt af både omsorg og hengivelse.
- 80 Så hun har fundet det mest kostbare frem, hun havde, for at salve ham med det. For at udtrykke sin hengivelse.

Det hun gør, fortæller disciplene og os andre, at han stod foran døden i den påske, der står foran os.

85

Men disciplene ser hverken omsorgen eller hengivelsen. I stedet forarges de over hendes gestus. Eller måske ærgrer de sig over, at de ikke selv fandt på at gøre det samme, som hun gjorde.

- 90 Vi kender ikke deres motiver, men vi hører deres begrundelse. Olien kunne have været solgt og pengene givet til de fattige. Der går politik i det. Som der ofte gør. Det er et helt årsværks værditilvækst, ville en embedsmand fra et finansministerium sige.

95 ***

Men Jesus tager hende i forsvar. Som han altid tager de udskældte i forsvar. ”Hun har gjort, hvad hun kunne” siger han. ”Hun har gjort, hvad hun kunne”.

- 100 Nogle dage før har Jesus siddet og set både rige og fattige donere penge til templet og derefter fortalt disciplene, om en fattig enke, der kun gav lidt, men dog gav mere end alle de andre, fordi hun gav af sin fattigdom og de andre af deres overflod.

105

Den fattige enke og den dagens kvinde med olie har tilfælles, at de rig eller fattig gør, hvad de kan. Ikke, hvad vi forventer af dem. Måske heller ikke, hvad de forventer af sig selv. Men til gengæld gør de alt, hvad de kan, giver alt, hvad de har. Uden forbehold. Uden reservation. Uden beregning, forstand og foragt.

110

***

Sådan gav også Jesus sig selv. Som vi hørte i Filipperhymnen fra alteret. Også han tømte sig for alt det, som andre ville kalde kostbart, alene for at kunne være tjener for os på denne jord. For at vise os, hvordan også vi kunne – og skulle – og skal være tjenere for hinanden.

115

Ganske som den fattige enke og den ukendte kvinde. Disse to, som vi netop ikke kender navnene på, fordi de kunne være hver og en af os – eller rettere, fordi vi – hver og en – kunne være dem. Kan være dem.

120

Ikke ved at give mest eller ville give mere end de fleste, men ved at give alt. Uden beregning, forstand og foragt. Sådan som også Jesus gav alt og til sidst gav sig selv, før han overraskede og trodsede enhver forventning til døden.

125

***

Det er den fordring, vi møder Palmesøndag; hvor Jesus ankommer til først folkets hyldest og dernæst dets hån, for at vi alle kan have et sted at kigge hen, når vi forventeligt fejler i vore forsøg på at møde det bud om næstekærlighed, han gav os, i al sin sagtmodighed.

130

Da han kom på æslet.
Med fred.

135 Sådan som konger altid burde komme med fred.

140 Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

145 Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

150 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Palmesøndag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

155 <https://www.dansketaler.dk/tale/svend-thorhauges-praediken-palmesondag>

160

165

170

175

180